

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

# நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-185)

Dec (2) / 2014



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்  
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:  
திருவே தஞ்சம்  
திருவரங்களே தஞ்சம்  
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்  
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்  
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்  
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:  
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

## உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம் .....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் .....	8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் .....	11
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 5)

ஸ்ரீ:

41. अनुग्रहाय जीवानां भक्तानाम् अनुकम्पया  
परव्यूहादिभेदेन देवदेव प्रवृत्तयः

மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது -

41. அநுக்ரஹாய ஜீவாநாம் பக்தாநாம் அநுகம்பயா  
பரவ்யூஹாதிபேதேந தேவதேவ ப்ரவ்ருத்தய:

**பொருள்** - இதற்கு மஹாலக்ஷ்மி, “பரம், வ்யூஹம் போன்ற பலவிதமான நிலைகளை ஸர்வேச்வரன் எடுப்பது ஏன் என்றால் ஜீவன்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்யும் பொருட்டும், அவர்களுக்குத் தனது தயையை உணர்த்துவதற்கும் ஆகும்”, என்று விடை அளித்தாள்.

शक्रः

42. देवदेवप्रिये देवि नमस्ते कमलोद्भवे  
अनुग्रहाय भक्तानाम् एकैवास्तु विधा हरेः

இந்திரன் கூறுவது -

42. தேவதேவ ப்ரியே தேவி நமஸ்தே கமலோத்பவே  
அநுக்ரஹாய பக்தாநாம் ஏகைவாஸ்து விதா ஹரே:

**பொருள்** - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தாமரையில் அவதரித்தவளே! தேவர்களுக்கும் தலைவனாகிய பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமான தாயே! தேவீ! உன்னை வணங்குகிறேன். அதனை அடியார்களுக்கு உதவும் விதமாக

ஸர்வேச்வரன் ஏன் ஒரே வடிவம் எடுத்து அநுக்ரஹம் செய்யவில்லை என்று விளக்குவாயாக", என்றான்.

श्री:

43. जीवानां विविधाः चक्र संचिताः पुण्यसञ्चयाः  
संचिन्वन्ति न ते जीवास्तुल्यकालं कथञ्चन

மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது -

43. ஜீவாநாம் விவிதா: சக்ர ஸம்சிதா புண்யஸஞ்சயா:  
ஸம்சிந்வந்தி ந தே ஜீவாஸ்துல்யகாலம் கதஞ்சந

**பொருள்** - மஹாலக்ஷ்மி விடை அளிக்கத் தொடங்குகிறாள் - இந்த்ரனே! ஜீவன்களிடம் சேர்ந்துள்ள புண்ணிய பலன்கள், அவற்றின் தன்மையிலும் எண்ணிக்கையிலும் பலவாகவும் வெவ்வேறாகவும் உள்ளன. அவை அனைத்தும் ஒரே போன்று பலன் அளிப்பதில்லை.

44. कश्चिद्धि सुकृतोन्मेषात् कदाचित् पुरुषो नृषु  
श्रीमता कमलाक्षेण जायमानो निरीक्ष्यते

45. अन्यता पुरुषोऽन्यश्चेत्येवं भिन्नाः शुभाशयाः  
भेदाऽधिकारिणां पुण्यतारतम्येन जायते

44. கச்சித்தி ஸுக்ருதோந்மேஷாத் கதாசித் புருஷோ ந்ருஷு  
ஸ்ரீமதா கமலேக்ஷண ஜாயமானோ நிர்ஈக்ஷ்யதே

45. அந்யதா புருஷ: அந்யச்சேத்யேவம் பிந்நா: சுபாசயா:  
பேத: அதிகாரிணாம் புண்யதாரதம்யேந ஜாயதே

**பொருள்** - ஒரு சிலருக்கு மிகவும் அபூர்வமாக அவர்கள் பிறக்கின்ற நேரத்தில் அவர்களுடைய பூர்வ ஜன்ம புண்ணியங்கள் அனைத்தும் பலன் அளிக்கத் தொடங்குகின்றன. அப்போது அவர்கள் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், மஹாலக்ஷ்மியாகிய எனது நாயகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனால் பிறப்பிலேயே கடாசுஷம் பெற்று விடுகின்றனர் (இதனை ஜாயமாந் கடாசுஷம் என்பர்). ஒரு சிலருக்கு அவனது கடாசுஷம் என்பது வேறு சில சமயங்களில் கிட்டுகிறது. ஆகவே அவனது அடியார்களிடம் உள்ள புண்ணிய பலன்களானவை அவற்றின் தன்மையிலும், அளவிலும் மாறுபடுவதால், அந்தந்த அடியார்களிடம்

(அதிகாரிகளிடம்) வேறுபாடு உள்ளதைக் காணலாம் (அல்லது அந்த வேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன எனலாம்).

46. विवेकः कस्यचिन्मन्दो भगवत्तत्त्ववेदने  
मध्यमस्तु परस्याथ दिव्योऽन्यस्य तु जायते

46. விவேக கஸ்யசிந்மந்தோ பகவத் தத்வவேதநே  
மத்யமஸ்து பரஸ்யாத திவ்ய: அந்யஸ்ய து ஜாயதே

**பொருள்** – ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளவல்ல விவேகம் என்பது ஒரு சிலரிடம் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது, ஒரு சிலரிடம் இந்த விவேகம் சராசரியாக இருக்கும், ஆனால் ஒரு சிலரிடம் இந்த விவேகம் திவ்யமாகக் (அதிக அளவில்) காணப்படும்.

47. ईशानुग्रह वैषम्यादेवं भेदे व्यवस्थिते  
तत्तत्कार्यानुरोधेन परव्यूहादिभावना  
48. क्रियते देवदेवेन शक्ति मामधितिष्ठता  
संसिद्ध योगतत्त्वानामधिकारः परात्मनि  
49. व्यामिश्रयोगयुक्तानां मध्यानां व्यूहाभावने  
वैभवीयादि रूपेषु विवेक विधुरात्मनाम्

47. ஈசானுக்ரஹ வைஷம்யா தேவம் பேதே வ்யவஸ்திதே  
தத்தத் கார்யானுரோதேந பரவ்யூஹாதி பாவநா

48. க்ரியதே தேவதேவேந சக்தி மாமதிதிஷ்டதா  
ஸம்ஸித்த யோகதத்த்வாநாமதிகார: பராத்த்மநி

49. வ்யாமிச்யோகயுக்தாநாம் மத்யாநாம் வ்யூஹாபாவேந  
வைபவீயாதி ரூபேஷு விவேக விதுராத்த்மநாம்

**பொருள்** – இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் அநுக்ரஹத்தில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டாகின்றன. அந்தந்த கார்யங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் பரவ்யூஹங்களை எடுத்துக்கொள்கிறான். அந்தந்த ரூபங்களுக்கு ஏற்றபடி தனது சக்தியான என்னையும் நான் அவனுடன் இணைத்துக் கொள்கிறேன். யார் ஒருவன் யோகத்தின் மூலம் உன்னதமான நிலையை அடைந்து, ஸர்வேச்வரன் குறித்த தத்துவங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல விவேகம் பெறுகின்றானோ, அவன் அந்த அதிகாரத்தைப் பெற்று

உயர்ந்த தத்துவத்தை உணர்கிறான். த்யானம் போன்றவற்றின் மூலம் தெளிவு பெற்று, சராசரியான விவேகம் பெற்றவர்கள் வ்யூஹங்கள் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிகின்றனர். விவேகம் அற்றவர்கள், விபவ ரூபங்களைக் கைக்கொண்டு தங்களை மேம்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

50. अहंताममतार्तानां भक्तानां परमेश्वरे  
अधिकारस्य वैषम्यं भक्तानामनुदृश्य सः  
51. भजते विविधं भावं परव्यूहादि शब्दितम्  
इति ते लेशतः शक्र दर्शिता उभयात्मकाः  
52-1. भवद्भावोत्तरा व्यूहा मम नारायणस्य च

50. அஹந்தா மமதார்த்தாநாம் பக்தாநாம் பரமேச்வரே  
அதிகாரஸ்ய வைஷம்யம் பக்தாநாம் அநுத்ருச்ய ஸ:  
51. பஜதே விவிதம் பாவம் பரவ்யூஹாதி சப்திதம்  
இதி தே லேசத: சக்ர தர்சிதா உபயாத்மகா:  
52-1 பவத் பாவோத்தரா வ்யூஹா மம நாராயணஸ்ய ச

**பொருள்** – அவனது அடியார்களில் ஒரு சிலருக்கு அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் (நான், என்னுடையது போன்ற கர்வம்) போன்ற குறைபாடுகள் இருக்கக்கூடும்; ஒரு சில அடியார்கள் இது போன்ற குறைகள் இன்றி அவனைப் பற்றி முழுவதுமாக அறியவல்ல அதிகாரம் பெற்றிருப்பார்கள். இப்படியாக பக்தர்களிடம் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் பரம், வ்யூஹம் உள்ளிட்ட பலவேறு நிலைகளில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். இந்திரனே! இப்படியாக உள்ள என்னுடையதும், நாராயணனாகிய அவனுடையதும் ஆகிய பவத் மற்றும் பாவாத் ஆகிய இரண்டைப் பற்றியும், தொடர்ந்து வ்யூஹங்கள் குறித்தும் உனக்கு உரைக்கிறேன்.

- 52-2. शुद्धे शुद्धेतरस्मिंश्च कोशवर्गे मद्बुद्धे  
53. स्थितिर्नो दर्शिता तेऽद्य पृथक् सह च केवला  
एवं प्रकारं मां ज्ञात्वा प्रत्यक्षां सर्वसंमताम्  
54. उपायैर्विविधैर्श्वदुपास्य विविधत्मिकाम्  
क्लेशकर्माशयातीतो मद्भावं प्रतिपद्यते

- 52-2. சுத்தே சுத்தே த ரஸ்மிம்ச்ச கோசவர்க்க மத் உத்பவே

53. ஸ்திதிதௌ தர்சிதா தே அத்ய ப்ருதக் ஸஹ ச கேவலா  
ஏவம் ப்ரகாரம் மாம் ஞாத்வா ப்ரத்யக்ஷாம் ஸர்வஸம்மதாம்
54. உபாயைர் விவிதைர் சச்வத் உபாஸ்ய விவிதத்மிகாம்  
க்லேச கர்மாசயாதீதோ மத்பாவம் ப்ரதிபத்யதே

**பொருள்** – சுத்தம் அல்லது அசுத்தம் என்று என்னைச் சூழ்ந்துள்ள கோசங்களில் நானும் ஸர்வேச்வரனும் சேர்ந்துள்ள இருப்பையும், தனித்தனியாக உள்ள இருப்பையும் குறித்து உனக்கு விளக்கினேன் (தனித்தனியே என்றால் இரண்டு ரூபங்களாக - உதாரணமாக இராமன் மற்றும் சீதை). இப்படியாகப் பலவிதமாக ரூபங்களைக் கொண்டவளாகவும், நேரடியான ப்ரமாணங்களால் தெளிவாகக் காட்சி அளிப்பவளாகவும் உள்ள என்னை ஒரு சிலர் இடைவிடாமல் உபாஸிக்கக்கூடும். இவர்கள் தங்களுடைய கர்மபயன்களின் விளவாக எந்தத் துன்பமும் அனுபவிக்காமல், என்னை வந்தடைவார்கள்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் பதினோராம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்  
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 185)

மநோமயத்வம் என்றால் பரிசுத்தமான மனதால் மட்டுமே உணரப்படுபவன் அல்லது க்ரஹிக்கப்படுபவன் என்று பொருள்; ப்ராணசரீரத்வம் என்றால் ப்ராணனாகவும், அந்தச் சரீரத்தை நியமிப்பவனாகவும் உள்ள தன்மையாகும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) - ஏஷ ம ஆத்மாந்தர் ஹ்ருதய ஏதத் ப்ரஹ்ம - எனது ஹ்ருதயத்தில் உள்ள இதுவே எனது ஆத்மா, இதுவே ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியில் உள்ள “ப்ரஹ்ம” என்ற பதம் முதன்மையான (நேரடியான) பொருளையே தருவதாக உள்ளது. மேலும் முண்டக உபநிஷத் (2-1-2) - அப்ராணோ ஹ்யமநா: - ப்ராணன், மனம் இன்றி - என்று வரியில் ப்ரஹ்மமானது தனது இருப்பிற்கு மனம் மற்றும் ப்ராணனைச் சார்ந்துள்ளது என்பது மறுக்கப்பட்டது.

இந்தச் சூத்திரத்திற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் (இதுவரை கூறப்பட்ட கருத்தானது ஆதிசங்கரபகவத்பாதாள் அருளிச்செய்த கருத்தையே தனது சொற்களில் உடையவர் அருளிச்செய்தார். இப்போது உடையவர் போதாயனருடைய கருத்துக்குச் சேரும் விதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார்) சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநீதி சாந்த உபாஸீத - “இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே, அதனால் இவை தோன்றி, வாழ்ந்து, அதிலேயே மறைந்து” என்று மனம் அமைதி அடைந்தவனாக உபாஸிக்கக் கடவன் - என்ற வரியின் மூலம் மனமானது சாந்தியை அடைந்த பின்னர், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பானாக என்பதே உணர்த்தப்பட்டது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸ க்ரதும் குர்வீத - அதனை உபாஸிப்பானாக - என்ற பகுதியானது ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை உணர்த்தும் விதமாக மீண்டும் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். இந்தத் தன்மைகள் மநோமயத்வம் முதலானவை ஆகும்.



ஆக இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது மநோமயத்வம் முதலான தன்மைகளுடன் கூடியது என்று உபாஸிக்கப்படவேண்டும் - என்பதாகும்.

இந்த இடத்தில் ஒரு ஐயம் எழுகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவது சரீரத்தின் உள்ளே காணப்படும் ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது? இதற்கு (பூர்வபக்ஷி) ஜீவாத்மாவே ஆகும் என்று கூறுகிறார்கள். ஏன்? ஸர்வ - எல்லாமாக இருப்பதாக - என்று கூறுவதால் ஆகும். அதாவது ஜீவன் மட்டுமே கர்மஸம்பந்தம் காரணமாக நான்முகன் தொடங்கி புல் பூண்டு வரை உள்ள அனைத்து சரீரங்களாகவும் இருக்கமுடியும்; காரணம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அவித்யை (அறியாமை) மூலம் ஏற்படுகின்ற கர்மங்களால் ஆகும். ஆனால் அனைத்து தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான சரீரங்களில் அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டதும், அவித்யை போன்ற எந்தவிதமான தோஷங்கள் அற்றதும், பாவங்களால் தீண்டப்படாததும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பது பொருந்தாது.

சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள சில வாக்கியங்களில் ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் மூலம் ஜீவாத்மா உணர்த்தப்படுவதை நாம் காணலாம். இவ்விதம் ஜீவாத்மா குறித்தும் ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் ப்ரயோகிக்கப்படும் காரணத்தினால் மட்டுமே, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி உரைக்கப்படும் இடங்களில், ஸர்வோபநிஷத் (4) - பரமாத்மா பரம் ப்ரஹ்ம - என்பது போன்ற வரிகளில் காணப்படுவது போன்று, சிறப்புத் தன்மைகளும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டன. மேலும் ஜீவாத்மா - தனது அனைத்து தாழ்வுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு இயல்பான உயர்ந்த தன்மைகளை மீண்டும் அடையும்போது ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (5-9) - ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே - அவன் எப்போதும் உள்ளவன் என்றாகிறான் - என்றது. இந்த உலகில் காணப்படுவதான பிறப்பு, இருப்பு மற்றும் இறப்பு போன்றவற்றுக்கு அவரவர்களுடைய கர்மமே காரணமாக உள்ளதால், அந்தச் சூழ்நிலையும் ஜீவாத்மாவுடைய அறியாமையால் ஏற்படுவதால் ஜீவாத்மாவை (உலகின் காரணமாக) சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - தஜ்ஜலாநீதி - அதனால் தோன்றி, வாழ்ந்து, மறைவதால் - என்று கூறியது காணலாம். ஆக இங்கு நாம் (பூர்வபக்ஷி) உரைப்பது என்னவென்றால் - தனது

இயல்பான நிலையில் உள்ளபோது ப்ரஹ்மமாகவே ஜீவாத்மா உள்ளான்; எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள தனது அறியாமை காரணமாகவே அவன் தேவன், மனிதன், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்றுள்ள பல சரீரங்களில் உள்ளான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்  
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்  
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 185)

பஹுவீஹி மற்றும் தத்புருஷம் ஆகியவை ஸர்வேச்வரனுடைய  
அந்தர்வ்யாப்தி மற்றும் பஹிர்வ்யாப்தியை உணர்த்துதல்

மூலம் - அயநமென்று வாஸஸ்தாநமாய் அப்போது பஹுவீஹி ஸமாஸத்தாலே அந்தர்வ்யாப்தியும், தத்புருஷனாலே பஹிர்வ்யாப்தியும் தோற்றுகிறது என்றும் அநுஸந்திப்பீர்கள். இவை இரண்டும் ச்ருதி ஸித்தம். அந்தர்வ்யாப்தியாவது - இவையுள்ள விடத்தில் தன்னை இல்லையென்னவொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கை. பஹிர்வ்யாப்தியாவது - இவை இல்லாத இடத்திலும் எங்கும் தான் உளனாகை. விபுக்களான காலாதிகளுக்கு பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவேண்டா.

நாராயணமணியாம்ஸம் அசேஷாணாமணியஸாம்

என்றது அந்தர்வ்யாப்திக்கு அநுகுணமாய் நிற்கிற ப்ரதிகாதாந்ரஹத்வம் அல்லது அணு பரிமாணத்வமன்று. இது சொல்லுமிடம் உபாயத்வச்சேதத்தாலே என்று ஸூத்ரபாஷ்யாதி ஸித்தம். வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரோர் உபாயத்வச்சிந்ந ப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்தமாம். இத்தை அகடிதகடநா சக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விருத்த ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்.

**விளக்கம்** - “அயநம்” என்பதை “இருப்பிடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “நாராயண” என்பதை பஹிர்வீஹியாகக் (நாரா: அயநம் அஸ்ய = நாரங்களை இருப்பிடமாகக்

கொண்டவன்) கொண்டால், நாராயணன் தன்னுள் அனைத்தையும் கொண்டவனாக அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளான் (அந்தர்வ்யாப்தி) என்பது தேறும். மாறாக, “அயநம்” என்பதை “இருப்பிடம்” என்று பொருள் கொண்டு, “நாராயண” என்பதை தத்புருஷமாகக் (நாரணாம் அயநம் = நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்) கொண்டால், நாராயணன் தன்னுள் அனைத்தையும் கொள்ளாதவனாக அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளான் (பஹிர்வ்யாப்தி) என்பது தேறும். இந்தக் கருத்து இரண்டும் ச்ருதிகள் மூலம் தேறுவதாகும். அந்தர்வ்யாப்தி என்றால் - சேதந அசேதநங்கள் இருக்கின்ற இடங்களில் இவன் இல்லை என்று கூற இயலாதபடி, அவை அனைத்திலும் கலந்து நிற்பதாகும். பஹிர்வ்யாப்தி என்றால் - அவை இல்லாத இடங்களிலும் இவன் உள்ளான் என்னும்படியாக இருத்தல் ஆகும். காலம் முதலானவை எங்கும் உள்ளதாகும்; ஆகவே ஸர்வேச்வரன் போன்று அவையும் பஹிர்வ்யாப்தி உள்ளவை என்று கூறுதல் கூடாது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-41) - நாராயணமணியாம்ஸம் அசேஷாணாமணியஸாம் - ஸுசிஷ்டம்ங்களாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஸுசிஷ்டம்மாக உள்ள நாராயணன் - என்று கூறும்போது “அணு” என்னும் பதமானது “சிறியது” என்னும் பொருளில் வராமல், “ஸுசிஷ்டம்மானது” என்னும் பொருளில் வந்தது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால், ஸுசிஷ்டம்மாக உள்ள தன்மை என்பது காரணமாக அவைகளுக்குள் அவன் இருப்பதில் எந்தவிதமான தடையும் இல்லை என்பதாகும். அவன் அணு போன்றுள்ள வஸ்துக்களுடன் (உபாதிகள்) சேர்ந்துள்ளதால், அணுவல்லாத அவனை அணு என்று கூறியதை ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காணலாம். எங்கும் வியாபித்துள்ளவனுக்கு “அனைத்து வஸ்துக்களிலும் நிறைந்துள்ள தன்மை” என்பது ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவில் நிறைந்துள்ளபோதிலும், அதன் மூலமாக அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் சக்தி உள்ளது என்பதே ஆகும். இதனை விடுத்து, அனைத்து வஸ்துக்களிலும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் நிறைந்தால் மட்டுமே இது தேறும் என்பது சரியல்ல. இவ்விதம் கொண்டால் பஹிர்வ்யாப்திக்கு முரணாகிவிடும். இதனைச் சேராதவற்றை ஒன்று சேர்க்கும் ஆற்றல் மூலம் செய்கிறான் என்று கொண்டால், பாஸ்கர யாதவப்ரகாச மதங்களுடைய “முரணான இரண்டு வஸ்துக்களை ஒன்றாகச் சேர்க்க இயலும்” என்பதை ஒப்புக்கொண்டது போன்றாகிவிடும்.

“அ”, “நர”, “அயந” ஆகியவை ஸர்வேச்வரனையே வெவ்வேறு  
ஆகாரங்களுடன் காட்டுகின்றன

**மூலம்** – இங்கு ப்ரதமாஷ்டரத்தாலும், நாரசப்தத்தில் ப்ரக்ருதியான நர சப்தத்தாலும், அயந சப்தத்தாலும் ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுகிறபோது ரஷ்டகத்வ காரணத்வ நித்யத்வ நேத்ருத்வ, ஆதாரத்வ அந்தர்யாமித்வாதிகளான ஆகாரபேதங்களாலே மூன்றும் ஸப்ரயோஜநங்கள்.

**விளக்கம்** – திருமந்த்ரத்தின் தொடக்கத்தில் காணப்படும் ப்ரணவத்தில் உள்ள முதல் எழுத்தான “அ” என்பதாலும், “நார” என்பதன் அடிப்படையான “நர” என்பதாலும், “அயந” என்பதாலும் ஸர்வேச்வரனை உரைக்கும்போது, இவை அனைத்தும் – அவனுடைய காக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் உள்ள தன்மை, அனைத்தையும் வழி நடத்தும் தன்மை, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள தன்மை, அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மை முதலான பலவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

## ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்  
(பகுதி - 5)

12. ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழுவடியே னென்னும்  
தொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

**அவதாரிகை** - இப்படி அநாதியாகச் சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு  
நித்யமா யிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது (ஒன்றித்யாதி).

**விளக்கம்** - இவ்விதம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான  
உலகத்துடனான ஸம்பந்தம், நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும்  
ஆத்மாவுக்கு எப்போதுமே இருக்குமோ என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், “பெருந்துய ரிடும்பையில் பிறந்து  
கூடினேன்” என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், “வினை  
பற்றறுக்கும்” என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப்போக்க, “அடைந்த  
வருவினையோடல்ல நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய” என்கிறபடியே  
நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, “திருமாலே நானு முனக்குப் பழுவடியேன்”  
என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷசேஷி பாவரூப பகவத் ஸம்பந்த  
மொன்றுமே, “உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கிறபடியே  
ஈச்வரனாலும் சேதனாலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப் போகாத தென்கை.  
இத்தால் அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் நிருபாதிக மாகையாலே நித்யமா யிருக்கு  
மென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதி யென்பா னென்  
னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று

ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே ஒருநாள் வரையிலே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

**விளக்கம்** - இந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பது பெரியதிருமொழி (1-1-1) - பெருந்துய ரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாக இல்லாமல், நடுவில் வந்து சேர்ந்ததாகும். ஆகவே அதனைப் பெரிய திருமொழி (11-4-9) - வினை பற்றறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து சக்தியும் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் வாசனையுடன் நீக்கிவிடும்போது, முதல் திருவந்தாதி (59) - அடைந்த வருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய - என்பதற்கு ஏற்ப நீங்கிவிடுகிறது. ஆகவே, திருப்பல்லாண்டு (11) - திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதான அடிமை-எஜமானன் என்ற ரீதியில் உள்ள பகவத் ஸம்பந்தம் மட்டும், திருப்பாவை(28) - உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாலும் நம்மாலும் நீக்க நினைத்தாலும் நீக்க இயலாத ஒன்றாகும். இதன் மூலம் - உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பது நடுவில் வந்து சேர்ந்ததாகவும், கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்டதாலும் ஒரு காலகட்டத்தில் அழிந்து விடுவதாகும்; ஆனால் நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதாலும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டானதாலும் எப்போதும் அழியாமல் இருக்கும் - என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஆனால் நடுவில் வந்து சேர்ந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் என்பதை “அநாதி = எல்லையற்ற காலம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் - எப்போது வந்து சேர்ந்தது என்று அறியாத காரணத்தால், “எல்லையற்ற காலம்” என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுவதால் ஆகும். மேலும் ஏதோ ஒரு நாளில் அது ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாகக் கழிந்து விடுவதால், நடுவில் வந்து சேர்ந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

13. இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்.

**அவதாரிகை** - இவ்வயந ஸம்பந்தமே கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாந்தத்துக்கு ஹேது வென்கிறது மேல் - (இந்தவித்யாதி).

**விளக்கம்** - இத்தகைய நாராயணன் ஸம்பந்தம் என்பதே முதல் சூர்ணையில் உரைத்தது போன்று, ஸர்வேச்வரன் நாம் கரையேற நமக்கு சாஸ்த்ரங்களை அளித்தற்கான காரணம் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, “த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:” என்கிறபடியே ஸத்வ ரஜஸ் தமோ ரூப குணத்ரய வச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசுரராயும், ரஜய: ப்ரசுரராயும், ஸத்வ ப்ரசுரராயுமிருக்கும் வேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த - தத்ஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில் பரக்கச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்ய விஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினால் அருள் செய்தான்) என்று கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்துக்கு ப்ரதாந ஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று.

**விளக்கம்** - உதரத் தரிப்பு என்றால் வயிற்றில் தாங்கி இருத்தல் என்பதான சரீர ஸம்பந்தம். “நாரங்கள் என்று கூறப்படும் அனைத்து சேதனர்களுக்கான இருப்பிடம்” என்ற பொருள்படும் நாராயணன் என்ற காரணத்தால் ஏற்பட்டதான உடல்-உயிர் ஸம்பந்தம் போன்ற தொடர்பு என்பதே, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (3-45) - த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா: - வேதங்கள் மூன்று குணங்கள் கொண்ட - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸத்வம்-ரஜோ-தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களால் வசப்பட்டு நிற்கும் மனிதர்களை இலக்காக உள்ள வேதங்களை அவன் வெளிப்படுத்தக் காரணமாக உள்ளது என்று கருத்து. தாமஸ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும், ரஜோ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும், ஸத்வ குணம் நிறைந்தவர்களாகவும் காணப்படும் சேதனர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள பேறுகள், அந்தப் பேறுகளை அடைய வைக்கும் உபாயங்கள் ஆகியவற்றை வேதங்களுடைய முற்பாகம் விரிவாக உரைக்கிறது. அதனால்தான் வேதங்களை - த்ரைகுண்ய விஷயமானவை - மூன்று குணங்கள் கொண்ட மனிதர்களை இலக்காக உடையது - என்றார். இதன் மூலம், சூர்ணை (1) - நீர்மையினால் அருள் செய்தான் - என்று கூறப்பட்டபடி, சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தியதற்கான முதல் காரணம் இவனுக்கு நம்முடன் உள்ள ஸம்பந்தமே என்றாகிறது.



14. வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண் தின்னவிட்டுப் ப்ரத்யௌஷத மிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில் மோஷு ஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரஸௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்த ஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலை யித்யாதி).

**விளக்கம்** - இவ்விதம் தன்னுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகவே அனைத்து சாஸ்த்ரங்களை அவன் வெளியிட்டான் என்றால், மோஷுத்திற்குக் காரணமாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே அல்லவா வெளிப்படுத்தியிருக்கவேண்டும்? இந்த உலக இன்பம், ஸ்வர்க்கம் போன்ற இன்பம் ஆகியவற்றையும், அவற்றைப் பெறும் உபாயங்களையும் கூறும் காரணத்தால் பந்தப்படுத்தவல்ல சாஸ்த்ரங்களை அவன் ஏன் வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்பதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்ற தாயானவள் மண்ணை யாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத் தின்னவிட்டுப் பிள்ளை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே, “எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்” என்றும், “தாயிருக்கும் வண்ணமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனான விவனும் சேதநருடைய ருசிக்கீடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பிள்ளை பந்த நிவர்த்தக பேஷுஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிறே யென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்த ப்ரயுக்த வாத்ஸல்ய கார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக் கொத்தை வாரதென்றதாயிற்று.

**விளக்கம்** - தனது குழந்தையிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டிருக்கும் ஒரு தாய், தனது குழந்தை மண்ணைத் தின்னவேண்டும் என்று விரும்பும்போது, அதனுடைய மனம் வருத்தம் அடையவிடாமல் மண்ணைத் தின்னவிட்டு, அதன் பின்னர்

அதற்கான மருந்தை அளிப்பாள். அதே போன்று திருவாய்மொழி(1-5-3) - எவ்வயிர்க்கும் தாயேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-6-6) - தாயிருக்கும் வண்ணமே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களிடத்திலும் அவற்றின் தாய் போன்று வாத்ஸல்யம் நிறைந்த ஸர்வேச்வரன், சேதநர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பந்தங்களை உண்டாக்கி, தொடர்ந்து அந்தப் பந்தங்களை நீக்கவல்ல வழிகளையும் காண்பித்துத் தருகிறான். இவ்விதம் இவன் செய்வது ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் வாத்ஸல்யத்தால் ஆகும் என்பதால், ஸம்பந்தம் காரணமாக எந்தவிதமான தோஷமும் வராது என்று கருத்து.

**15. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்தர்யங்களை யுண்டாக்கின வழி.**

**அவதாரிகை** - இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதநருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோ வென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்க ளீடேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல் - (அதுதானு மித்யாதி).

**விளக்கம்** - இவ்விதம் அவர்களிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாகச் செய்கிறான் என்றாலும், மூன்று குணங்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் மனிதர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பலன்களை அளிக்கவல்லதான, பிறவியில் கட்டுண்டு கிடக்க வழி செய்யும் சாஸ்த்ரங்களை அளிப்பதால், அந்த மனிதர்கள் அந்த சாஸ்த்ரங்கள் காரணமாகவே பிறவியில் உழன்றபடி உள்ளதற்குக் காரணமாகிவிடும் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு - அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்தியது, அவர்களைப் படிப்படியாகக் கரை ஏற்றுவதற்கான வழியே ஆகும் - என்று விடை அளிக்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** – அதாவது, மோசக சாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுராய் அர்த்தார் ஜநத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக் குறித்த மோஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசார கர்மத்தை, “ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத” என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு “சாஸ்த்ரமுண்டு” என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத” இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தை யுண்டாக்கியும் இப்படியாலே அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத் வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயந்ந நிர்வ்ருத்தி ரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமான பாரதந்தர்யத்தை யுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுகைக்கு இட்ட வழியிறே என்றபடி. “இவை கிட்டமும் வெட்டுவேளானும் போலே” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோஷக் காரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசிதயந ஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயநஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயநஸம்பந்தம் கீழ்ச் சொன்ன சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தக சாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனாகையாலே சேதந ருச்யநுகுணமாக வென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்கள் உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

**விளக்கம்** - அதாவது பந்தங்களிலிருந்து வெளியேற்றவல்ல சாஸ்த்ரங்களைத் தொடக்கத்தில் காண்பித்துக் கொடுக்கவல்ல, ச்யேந யாகம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்திக் கொடுப்பது ஏன் என்றால் - தாமஸ குணத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டவராக, பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தியபடி திரிகின்ற நாஸ்திகர்களுக்கு மோஷக் சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தினால் அவர்களுக்கு அதில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் உண்டாகாது. ஆகவே, மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதான அபிசாரகர்மத்தை, ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரம் –

ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத - விரோதிகளை அழிக்க எண்ணுபவன் சியேநம் என்ற பெயர் கொண்ட யாகத்தை நடத்தித் தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வானாக - என்று விதித்து, அந்த யாகத்தின் பலனை அவன் அனுபவிப்பதன் மூலமாக அவனுடைய மனதில் “சாஸ்த்ரங்கள் உண்டு” என்ற நம்பிக்கையை ஸர்வேச்வரன் ஏற்படுத்துகிறான். இப்படியாக அவனை ஆஸ்திகனாக்கிய பின்னர், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கம் விருப்புபவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாகத்தை இயற்றுவானாக - போன்ற விதிகள் மூலமாக ஸ்வர்க்கம் போன்ற பேறுகளை அடைவதற்கு உறுப்பான சாதனங்களை விதிக்கிறான். அதன் மூலம் அவனுக்கு ஆத்மாவும் சரீரமும் வெவ்வேறு என்ற விவேகத்தை ஏற்படுத்தி, இந்த விவேகம் பிறந்த பின்னர் ஆத்மா மூலம் கிட்டவல்ல இன்பத்தை உணர்த்துகிறான். அதன் பின்னர் ஸ்வர்க்கம் போன்ற மற்ற இன்பங்களிலிருந்து அவனை விடுவித்து, தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனுடன் கூடியிருத்தல் என்ற இன்பத்தின் மேன்மையை உணர்த்தி, அதனை அடைய வைக்கவல்ல உபாயமான பக்தியைக் காண்பிக்கிறான். அதன் மூலம் “தான் தனக்கே அடிமை” என்பதான அவனுடைய எண்ணத்தை மாற்றி, தொடர்ந்து நிலைநிற்பதற்கு மிகவும் கடினமான உபாயமாக உள்ள பக்தி போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு அவன் தளர்ந்து போகும்போது, அவனுடைய முயற்சி இல்லாமல் கிட்டவல்லதான ப்ரபத்தி என்பதில் அவனைத் திருப்புகிறான். அதனைத் தொடர்ந்து ஆத்மாவின் இயல்பான “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே ஆத்மா வசப்பட்டது” என்பதான நிலையை அவனுக்கு உணர்த்துகிறான். இப்படியாகப் படிப்படியாக அவனைக் கரையேற்ற ஸர்வேச்வரன் செய்யும் செயல்பாடு இதுவாகும். ஆக சூர்ணை (11) - இவை கிட்டமும் வெட்டுவேளானும் போலே - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய - ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் மற்றும் நாராயண ஸம்பந்தம் ஆகியவை ஆத்மாவுக்குச் செய்யும் செயல்கள் இவை என்றும்; அவற்றில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நித்யம் அல்லாதது, நாராயண ஸம்பந்தமே நித்யமானது என்றும்; கீழே உரைத்தது போன்று ஸர்வேச்வரன் சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்த முதன்மையான காரணம் நாராயண ஸம்பந்தமே ஆகும் என்றும்; அந்த சாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்கள் மட்டும் அல்லாமல் பந்தம் ஏற்படுத்தவல்ல சாஸ்த்ரங்களையும் வெளிப்படுத்தியதன் காரணம், தாய் போன்றவன் என்பதால் அவரவர்களுடைய

விருப்பத்திற்கு வெளிப்படுத்தினான் என்றும்; இவ்விதம் அவன் செய்ததும் அவர்களைப் படிப்படியாகக் கரை ஏற்ற அவன் செய்த வழியாகும் என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்  
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த  
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்  
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்  
(பகுதி - 151)

2-7-2 நாரணன் முழுவேழலகுக்கும் நாதன் வேதமயன்

காரணம் கிரிசை கருமமிவை முதல்வனெந்தை

சீரணங் கமரர் பிறர் பலரும் தொழுதேத்த நின்று

வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரான் என் மாதவனே.

**பொருள்** - நாராயணன் என்ற பதத்திற்குப் பொருளாக உள்ளவனும், அதன் பொருளான அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாதன் என்றுள்ளவனும், அந்த நாராயண சப்தத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்தி விளக்குகின்ற வேதங்களால் கூறப்படுபவனும், செயலுக்கான காரணம் - செயல்பாடு - செயலால் உண்டாகும் பலன் என்றுள்ள அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனும், சீர்மை பொருந்திய திவ்யர்களான தேவர்கள் - மனிதர்கள் - ரிஷிகள் போன்ற அனைவரும் சேர்ந்து நின்று துதித்து வணங்கும்படியாக குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்பை முறித்து உதவி செய்தவனும், இவ்விதமாகப் பலரும் தனது ஐச்வர்யம் என்று உணர்த்தியவனும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் பதியாகிய க்ருஷ்ணன் என்னை வேறு யாருக்கும் அடிமையாக்காமல் தனக்கு மட்டுமே - அடிமையாக்கிக் கொண்ட எஜமானன் ஆவான்.

**அவதாரிகை** - "நாராயணனாலே" என்று நாராயண சப்தம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றே; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக சப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

**பொருள்** – கடந்த பாசுரத்தில் உரைக்கப்பட்ட “நாராயணன்” என்ற பதத்திற்கான அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். அதற்கான அர்த்தம் அருளிச்செய்யும் பொருட்டு அந்தச் சப்தத்தின் தன்மையை எடுத்துக்கொண்டு விளக்குகிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (நாரணன்) இதுக்கு அர்த்தமென்? என்னில் (முழுவேலகுக்கும் நாதன்) ஸர்வஸ்வாமி. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்? என்னில் (வேதமயன்) “நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதிகளாலே “ஸர்வஸ்வாமி” என்று ஓதப்படுகிறவன். (காரணம் கிரிசை கருமம் இவை முதல்வன்) தன் விபூதியில், காரணமாயும், கார்யமாயும், உதகாஹரணமாகிற பலமாயும் வரக்கடவதான இவற்றுக்கு நியந்தாவாயுள்ளான். க்ரியா ஸாதநம், அதடியாக வரும் க்ரியை, தத்ஸாத்யமான கார்யம் இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கும் என்றுமாம்.

**விளக்கம்** – (நாரணன்) - நாரணன் என்றால் நாராயணன் என்ற பதத்தின் பொருளாக உள்ளவன் என்று கருத்து. இந்தப் பதத்தின் பொருள் என்ன? அருளிச்செய்கிறார். (முழுவேலகுக்கும் நாதன்) – அந்தப் பதத்தின் பொருளான அனைத்துமாக உள்ள ஏழுலகங்களுடைய ஸ்வாமியான உள்ளான். இவ்விதம் அவனைக் கூற ப்ரமாணம் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வேதமயன்) - நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் – என்பது போன்ற வேதவாக்கியங்களால் அவனே அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக ஓதப்படுகிறான். இதுவே ப்ரமாணம் ஆகிறது. (காரணம் கிரிசை கருமம் இவை முதல்வன்) - காரணம் என்பது மண் போன்றவை, கார்யம் என்பது அந்த மண் போன்றவையால் உண்டாக்கப்படும் கடம் குடம் போன்றவை, உதகாஹரணம் என்றால் அவற்றின் செயல்பாடுகள் என்பதான பலன்கள்; குடத்திற்கான பலன் நீரை எடுத்து வருதல் போன்றவை. இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது – மண் போன்றவை பஞ்சபூதங்கள், கடம் முதலானவை அண்டம் போன்றவை, உதகாஹரணம் என்பது அவற்றில் உள்ள ஆத்மாக்களின் செயல்பாடுகள். இவை அனைத்தையும் அவனே நியமிப்பவனாக உள்ளான். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். க்ரியாஸாதனம், அதன் மூலம் நடைபெறும் செயல், அதன் மூலம் ஏற்படும் பலன் என்ற மூன்றுக்கும் நிர்வாகஹன் எனலாம். க்ரியா ஸாதனம் என்றால் உதாரணமாக மண், குச்சி, சக்கரம் போன்று பாணை உண்டாக்கப்

பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள். இவை அல்லாமல் குயவனையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவற்றின் மூலம் நிமித்த காரணம் (குயவன்), உபாதான காரணம் (மண்), ஸஹகாரி காரணம் (சக்கரம், குச்சி) போன்ற மூன்று காரணங்களையும் கூறினார். அதாவது சித், அசித் மற்றும் ப்ரஹ்மம் என்று பொருள். க்ரியை என்றால் அவற்றின் மூலம் நடைபெறும் செயல்பாடுகள்; இங்கு ஸ்ருஷ்டி போன்றவை. அவை மூலம் ஏற்படும் பலன்கள்; இங்கு தேவர்கள் முதலான படைப்புகள்; இவை அனைத்திற்கும் நிர்வாகஹன் ஆவான். பாசுரத்தில் உள்ள காரணம் என்பது காரணத்தையும், க்ரியை என்பது செயல்பாட்டையும், கருமம் என்று பலனையும் கூறுவதாகும்.

**வ்யாக்யானம்** - (எந்தை) எனக்கு ஜநகனானவன். (சீரணங்கு) ஸ்ரீயான அணங்கு. அணங்கென்று தெய்வப்பெண் என்றபடி; பெரியபிராட்டியார். அன்றியே, (சீரணங்கமரர்) என்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். சேஷத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணங்களை தரியாநிற்பாராய், அப்ராக்ருத ஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகள், இவ்வருகுண்டான ஸம்ஸாரிகள், இப்படி, “சிறியார் பெரியார்” என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரும் எழுத்து வாங்கி ஏத்தும்படியாக நின்று, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்த உபகாரகன். “ந ஸமம் யுத்தமியாஹு:” என்னும்படியாக. (என் மாதவனே) நான் தோற்ற துறை. மாதவனான நாராயணன் எந்தை. ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனக்கு ஸ்வாமி என்கிறார்.

**விளக்கம்** - (எந்தை) - நான் பிறப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன். (சீரணங்கு) - “ஸ்ரீ” என்னும் பெரியபிராட்டி. அணங்கு என்றால் தெய்வப்பெண். அல்லது “சீரணங்கு அமரர்” என்று படித்து, “சீரணங்கு” என்பதை நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்மையாக உரைத்தும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதான ஸ்வரூபம் கொண்ட ஆத்மகுணங்களுடன் கூடியவராக, இந்த உலகங்களின் தொடர்பற்ற தன்மை கொண்டவர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகள் மற்றும் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகள். இப்படியாக “உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர்” என்று எந்தவிதமான பேதமும் இல்லாமல், அனைவரும் தங்களுடைய மார்பில் “நான் நாராயணனுக்கு அடிமை” என்று எழுதிக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து நிற்பவன். “அ” என்ற எழுத்தின் விளக்கமாக உள்ள “நாராயண” என்று பதத்தில்,



ரசுக்கத்தன்மை பொதிந்து கிடப்பதை உணர்த்தும்விதமாக “வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரான்” – அதாவது குவலாயபீடம் என்ற யானையின் கொம்பை எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி எளிதாக ஓடித்து உதவி செய்தவன். அதாவது அனைவரும் புகழ்ந்தபடி நின்றபோது இவ்விதம் செய்தான். இதற்கு வேறு ப்ரமாணம் உண்டோ என்றால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை ப்ரமாணமாகக் காண்பிக்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு: - தரையில் நின்று யுத்தம் செய்யும் இராமனுக்கும், தேரில் நின்று யுத்தம் செய்யும் இராவணனுக்கும் இந்த யுத்தம் தகுந்தது அல்ல - என்று தேவர்கள் புகழ்வது காண்க. (என் மாதவனே) – என்னைத் தனக்கு என்று எழுதிக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன். நான் தோற்றுப்போய் நின்ற இடம். ஸ்ரீமந் நாராயணனே எனக்கு ஸ்வாமி என்கிறார்.

**2-7-3 மாதவ னென்றதே கொண்டெ ன்னையினியிப்பாற் பட்டது**

**யாதவங்களும் சேர்கொடே னென்றென்னுள் புகுந்திருந்து**

**தீதவம் கெடுக்கு மமுதம் செந்தாமரைக்கட் குன்றம்**

**கோதவ மிலன்கன்னற் கட்டியெம் மாளென் கோவிந்தனே.**

**பொருள்** – எனக்காக க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்த என்னுடைய ஸ்வாமியாகிய ஸர்வேச்வரன், நான் அவனை “மாதவன்” என்று உரைத்ததை மட்டுமே ஒரு காரணமாகக் கொண்டு, எந்தவிதமான உபாயமும் அறியாமல் இருந்த என் விஷயத்தில், “இனி வரப்போகும் அனைத்து காலங்களிலும் அவித்யை உள்ளிட்ட எந்தவிதமான குறையும் இந்த ஆழ்வாருக்குச் சேர விடமாட்டேன்” என்று திருவுள்ளம் பற்றியவனாக, அதற்குச் சேரும் விதத்தில் எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்தான். பலவகையான தீமைகளையும், பாவங்களையும் வேருடன் அழிக்கும்படியானக அமிர்தம் போன்று நின்று, இத்தகைய சேர்க்கை காரணமாகத் தாமரை போன்று சிவந்த கண்கள் மற்றும் அழகான திருமேனி ஆகியவற்றை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான். இப்படியாக மலை போன்று அசையாமல் இருந்து, எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத கருப்புக்கட்டி போன்று எனக்கு மிகவும் இனியவன் ஆனான்.

**அவதாரிகை** - கீழே “மா சதிரிது பெற்று” என்றார்; இந்நன்மைக்கு அடியென்? என்ன; நினைவின்றிக்கேயிருக்க அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னேன் என்கிறார்; “ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்த த்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பச்யேம” என்றாரிறே பட்டர்.

**விளக்கம்** - முதல் பாசுரத்தில் “மா சதிர் இது பெற்ற = எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி மிகவும் உயர்ந்த பகவத் க்ருபை பெற்று” என்று அருளிச்செய்தார். “அத்தகைய நன்மை அடைவதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று ஆழ்வாரிடம் சிலர் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “என்னை அறியாமலேயே நான் அவனுடைய அந்தப்புரத்தில் உள்ள பிராட்டிமார்கள் உச்சரிக்கும் திருநாமத்தை உரைத்தேன். அதுவே காரணம்”, என்கிறார். அதாவது ஸர்வேச்வரனுக்குப் பல திருநாமங்கள் உள்ளபோதிலும், பிராட்டியுடனான ஸம்பந்தம் வெளிப்படும்படியாக உள்ள திருநாமத்தில் அவனுக்கு அதிகமான ப்ரீதி உண்டு; சரி, அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர் இவ்விதம் கூறுவார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (51) - ஜாமாதா தயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்த த்ருஷ்ட்யா ஹரிம் பச்யேம - எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணான உனக்கு திருவரங்கத்தில் மட்டும் அல்லாமல் பரம்பதத்திலும் மணமகனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை, “உனது கணவன், எங்கள் வீட்டு மாப்பிள்ளை”, என்று சொந்தம் கொண்டாடி நெருங்கி நிற்போம்; அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை இனிதே செய்யும் வாய்ப்பு அமையப் பெறுவோம்; இதன் மூலம் நாங்கள் ஆனந்தத்தில் முழுகி நிற்போம் - என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

**வ்யாக்யானம்** - (மாதவ னென்றதே கொண்டு) நான் “மாதவன்” என்ற உக்தி மாத்ரத்தைக் கொண்டு. இத்தையே திருவுள்ளத்திலே குவாலாகக் கொண்டு. “அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறிவதே!” என்று இத்தையே குவாலாகக் கொண்டு. (என்னை) அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை. (இனி) முன்பு கழிந்த காலம் கழிந்தே விட்டதிறே; மேல் அத்யல்பகாலமாய்த் தோற்றாநின்றதாயிற்று ஈச்வரனுக்கு. “பழுதே பல பகலும் போயின” என்று ஈச்வரனைக் கிட்டின சேதநன் இருக்கும் இருப்பைத்தான் என் பக்கலிலே இராநின்றான். “புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ” என்றிரா

நின்றானாயிற்று. (இப்பாற்பட்டது) அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போன காலம்; இனி மேலுள்ள காலமாகிலும். (யாதவங்களும் சேர்கொடே னென்று) உன்னை யாதொரு தபஸ்ஸிலும் புக்குக் க்லேசிக்க விடேன் என்று. அம்மி துணையாக ஆறிழிகையிறே இவனை விட்டு உபாயாந்தரத்தைப் பற்றுகை. அவங்கள் - நரகஹேதுவான அவித்யாதிகள். புறம்பே, சில ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு போகவிடுதல், “அயோக்யன்” என்று அகலவிடுதல், உபாயாந்தர பரிக்க்ரஹம் பண்ணவிடுதல் செய்யேன் என்று. (என்று) “ஏதத் வ்ரதம் மம்” என்கிறபடியே ஸங்கல்பித்து.

**விளக்கம்** - (மாதவன் என்றதே கொண்டு) நான் “மாதவன்” என்று கூறிய ஒரு சொல்லை மட்டுமே மிகவும் பெரிதாகக் கருதியவனாக, அதனையே தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் மிகவும் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டு தனது திருவுள்ளத்தில், “ஆகா! நம்முடைய மற்ற திருநாமங்களுக்கும், இந்த மாதவா என்ற திருநாமத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை இவன் அறிந்துள்ளானே!”, என்று மகிழ்ந்து, இதனையே பெரிதாகக் கருதி. (என்னை) - உண்மையில் அவன் எண்ணியது போன்று மற்ற திருநாமங்களுக்கும், “மாதவன்” என்ற திருநாமத்திற்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடு அறியாத என்னை. (இனி) - இதுவரை கழிந்து சென்ற காலங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆகவே இனி வரப்போகும் காலங்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் அற்பமாகத் தோன்றியதால் வருந்தினான். முதல் திருவந்தாதி (16) - பழுதே பல பகலும் போயின - இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்காமல் பல காலங்கள் வீணாகப் போயினவே - என்று ஸர்வேச்வரனை அடைந்த பின்னர் எண்ணும் சேதனன் போன்று, ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வார் பக்கலில் வந்து நின்று எண்ணினான். இவ்விதம் அவன் இதற்கு முன்பு சிந்தித்த இடம் உண்டா என்பதைக் கூறுகிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (30-3) - புத்த்வா காலமதீதஞ்ச முமோஹ - சுக்ரீவன் வாக்களித்த காலம் கடந்து விட்டது என்று கருதி மயக்கம் அடைதான் - என்பது போன்றே இங்கும் ஆயிற்று. (இப்பாற்பட்டது) - ஒரு அணைக்குத் தண்ணீர் வந்து சேரும் திசையில் உள்ள நீர் போன்றது அல்லவோ கழிந்த காலம்? சரி, இனி வரப்போகும் காலங்களிலாவது, (யாதவங்களும் சேர்கொடே னென்று) - என்னை அல்லாது மற்ற எந்தவிதமான தவங்களிலும் நீ ஈடுபட்டு உன்னை வருத்திக் கொள்ள நான் விடமாட்டேன் என்று

உரைப்பதாகக் கருத்து. அம்மி ஒன்றைத் துணையாகக் கொண்டு ஆற்றில் இறங்குவது போன்ற செயல் எதுவென்றால், இவனை விடுத்து மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவது ஆகும். அவங்கள் என்றால் நரகத்துற்கு இட்டுச் செல்லக் காரணமாக உள்ள அவித்யை என்னும் அறியாமை போன்றவை. (சேர்கொடேன்) - தன்னை அல்லாமல் மற்ற பலன்களை அளித்து என்னை அகன்று போகும்படிச் செய்தல், “நான் அவனை அண்டி நிற்கும் தகுதி அற்றவன்” என்று தாழ்மையை எண்ணும்படிச் செய்து அகற்றுதல், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடும்படிச் செய்தல் போன்றவற்றை ஆழ்வாராகிய உம்முடைய விஷயத்தில் செய்யமாட்டேன். (என்று) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வரதம் மம - இதுவே என்னுடைய விரதம் - என்கிறபடி ஸங்கல்பித்தான்.

**வ்யாக்யானம்** - இப்படி ஸங்கல்பித்து நெடுங்கை நீட்டாக இருக்கையன்றிக்கே, என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து. “புகுந்தாலும் போக்குவரத்து உண்டாமாகில், வாலி போன வழியை அடைத்து, மஹாராஜர் குறும்பு செய்தாற் போலேயாம்” என்று ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்து. (புகுந்திருந்து) இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே இவர்க்குமாகத் தான் புகுந்திருந்தா னத்தனை. புகுந்து செய்த க்ருஷியேது? என்னில், (தீதவங்கெடுக்கும்) தீதாவது - பொய்நின்ற ஞானத்துக்கு முன்பு புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணிப் போந்த பாபம்; அவமாவது ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணினவை. இரண்டாலுமாக - பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, “கோக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்ந வ்ரதே ததா, நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:” என்கிறபடியே, நிஷ்க்ருதியுள்ள பாபங்களையும் இல்லாத பாபங்களையும் சொல்லிற்றாகவும். இவற்றைக் கெடுப்பது கஷாயபாநத்தைப் பண்ணுவித்தோ? என்னில். (அமுதம்) தன்னுடைய போக்யதையை அநுபவிப்பித்தாயிற்று. (செந்தாமரைக்கண் குன்றம்) ரஸநேந்த்ரியத்துக்கே யன்றியே கண்ணுக்கும் போக்யமாயிருகை. (குன்றம்) இத்தலையில் தீதும் அவமும் போக்கினானா யிருக்கை யன்றிக்கே, “தனக்கு உண்டாய்க் கழிந்தது” என்று தோற்றும்படியாயிற்று வடிவிற்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யம்; “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:” என்றிருக்குமவனிறே.

**விளக்கம்** – அடுத்து “என்னுள்” என்பதற்கான விளக்கம் கொடுக்கிறார். இவ்விதம் ஸங்கல்பித்த பின்னர், நீண்ட தூரத்தில் நிற்காமல் எனது இதயத்தில் வந்து புகுந்தான். இப்படியாக வந்து புகுந்தவன் அங்கும் இங்கும் செல்லாமல், அசையாமல் உள்ள பொருள்களைப் போன்று எனது இதயத்தில் நிலையாக நின்றான். ஏன் இவ்விதம் நிற்கவேண்டும் என்பதற்குக் காரணம் அருளிச்செய்கிறார். “மாயாவி” என்ற ராசுஷஸனோடு வாலி யுத்தம் செய்யச் சென்றபோது அவனுடைய குகைக்குள் ஒரு வருடம் யுத்தம் செய்தான்; ஒரு வருடம் கழிந்த பின்னர் ஒருநாள் அந்தக் குகையின் உள்ளேயிருந்து இரத்தம் ஓடிவரத் தொடங்கியது; இதனைக் கண்ட வெளியில் நின்ற சுகீவன், வாலி இறந்து விட்டதாக எண்ணி, குகையின் வாசலை ஒரு பாறையைக் கொண்டு அடைத்து விட்டு, கிஷ்கிந்தா வந்து ராஜ்யம் ஆளத் தொடங்கினான்; இதே போன்று ஸர்வேச்வரன் அகன்று விட்டால் நானும் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு எனது விருப்பம் போன்று திரிவேன் என்று எண்ணியதால், இங்கேயே நின்றவிட்டான். (புகுந்திருந்து) - இவரை மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபவிடாமல் நிறுத்தும் விதமாகத் தான் வந்து உள்ளே புகுந்து, அங்கேயே நிலையாக நின்றான். இவ்விதம் புகுந்த பின்னர் இவன் செய்த செயல்கள் என்ன? (தீவங்கெடுக்கும்) - தீவம் என்றால் மனம் அறிந்து செய்த பாவங்கள். திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்டாகும் ஞானமானது பிறப்பதற்கு முன்பாக தெரிந்தே செய்யும் பாவங்கள். அவம் என்றால் ஞானம் பிறந்த பின்னர், தெரியாமல் செய்யும் பாவங்கள். இவை இரண்டினாலும் பகவானை அடைய இயலாமல் தடுக்கும் கர்மங்கள் குறித்தும் கூறப்பட்டது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது பிராயச்சித்தம் உள்ள பாவங்கள், அது அல்லாத பாவங்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இதற்கான ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (33-12) - கோக்நே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்ந வ்ரதே ததா, நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: - பசுவதை செய்யும் விஷயத்திலும், சுராபானம் குடிக்கும் விஷயத்திலும், திருடன் குறித்தும், விரதங்களை அவற்றுடைய விதிமுறைகளை மீறிக் கடைபிடித்தவன் விஷயத்திலும் பிராயச்சித்தம் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் நன்றி மறந்தவர் விஷயத்தில் பிராயச்சித்தம் கூறப்படவில்லை - என்று சுகீவனிடம் லக்ஷ்மணன் உரைத்தது போன்று, இங்கு பிராயச்சித்தம் உள்ள பாவங்கள் மற்றும் அது அல்லாத பாவங்கள்

கூறப்பட்டது என்றும் உரைக்கலாம். சரி, இந்த இரண்டுவிதமான கர்மங்களையும் அவன் நீக்குவது கஷாயம் போன்று கசப்பான மருந்தை அளிப்பதன் மூலமோ என்றால், இல்லை என்கிறார். (அமுதம்) - தன்னுடைய இனிமையை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்து என்னை மாற்றுகிறான். (செந்தாமரைக்கண் குன்றம்) - கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (1) - தென் குருகூர் நம்பி என்றக்கால் அண்ணிக்கும் அமுதாறும் என்னாவுக்கே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நாவினால் உரைப்பதன் மூலம் கிட்டும் இன்பம் மட்டும் அல்லாமல், கண்களுக்கும் இனிமையாக உள்ளவன். (குன்றம்) - இப்படியாக ஆழ்வாரிடம் உள்ள இரண்டுவிதமான பாவகர்மங்களை நீக்கியவுடன், “நமக்கு இவை கழிந்தன” என்று சிந்தித்தான்; இந்தச் சிந்தனை வெளிப்படும்படியாக உண்டான தேஜஸ். இவ்விதம் மற்றவர்களுடைய துன்பம் தன்னுடையதாக கொள்வானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-42) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித: - மனிதர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்போது அவர்களுக்கு உண்டாகும் துன்பத்தைக் காட்டிலும் இவன் பலமடங்கு துன்பத்தை அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லவோ?

**வ்யாக்யானம்** - (கோதவமிலென் கன்னற்கட்டி) கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமது. அவமாவது - பாகத்தாலே வருமது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில், கோதும் அவமுமாகிறது - ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்காகவாதல், இவனுக்கு உபகாரமாகவாதல் விஷயீகரிக்கை. தனக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு போக்யவஸ்து இல்லாதபடி. தான் போக்யனாயிருக்கும். (எம்மான்) நான் “வேறோன்று போக்யம்” என்று இராதபடி என்னைத் தோற்பித்தவன். (என் கோவிந்தனே) க்ருஷ்ணாவதாரமும் தமக்கு என்று இருக்கிறார்; “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ” விநே.

**விளக்கம்** - (கோதவமிலென் கன்னற்கட்டி) - கோது மற்றும் அவம் இல்லாத கருப்பங்கட்டிக்கு இரண்டுவிதமான தோஷம் ஏற்படலாம். அது மற்ற பொருள்களுடன் கலக்கும்போது ஏற்படும் சுவைக்குறைவு, பாகாகக் காய்ச்சப்படும்போது பதம் மாறிப் போனால் ஏற்படும் சுவைக்குறைவு. இது உவமையில் ஏற்படும் தோஷங்கள். உபமேயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு

இப்படியாக உள்ள இரண்டுவிதமான தோஷங்களும் இல்லை. அதாவது மற்றவர்களுடன் கலந்தால் ஏற்படும் தோஷம், இயல்பாகவே உள்ள தோஷம் ஆகிய இரண்டும் இல்லை. இதனை வேறுவிதமாகவும் உரைக்கலாம் - தனக்கு விருப்பம் இல்லாமல் ஒரு பேருக்காக வேண்டி உதவுதல், தனது பேறு என்று எண்ணாமல் உதவவேண்டுமே என்ற கட்டாயத்தின் அடிப்படையில் உதவுதல் என்பதான இரண்டு தன்மைகளும் அற்றவன் - என்றும் கொள்ளலாம். தனக்கு மாற்றாக இனிமையான பொருள் என்று ஏதும் இல்லாதபடி தானே இனிமையான பொருள் என்று இருப்பவன். (எம்மான்) - எனது மனதில், “இவனைக் காட்டிலும் இந்தப் பொருள் இனிதாக உள்ளது” என்று எண்ண இயலாதபடி என்னை வென்றவன். (என் கோவிந்தனே) - க்ருஷ்ணாவதாரம் என்பது தனக்காகவே என்கிறார். க்ருஷ்ணாவதாரம் எனபது அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளபோது, தனக்காக என்று உரைப்பது பொருந்துமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) - ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம் கோ - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் திருத்தி அடிமை கொள்வதற்காக அவதரித்த. “பிறந்த” என்று கூறாமல் “தோன்றிய” என்பது ஏன்? தேவகியின் கர்ப்பவாஸம் என்ற தோஷம் இன்றி வந்து அவதரித்தான் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். எளியவனாக நின்று தனது எளிமை காரணமாக அனைவரையும் வசீகரித்துக் கொண்டு நிர்வாகம் செய்தான்; ஆக அடியார்க்கு என்பதால், “தனக்கு” என்று கொள்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

## இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்  
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்  
(பகுதி - 12)

### 7. மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சம் முக்குறும்பாம்

குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண் கூடியபின்  
பழியைக் கடத்தும் இராமானுசன் புகழ்பாடி அல்லா  
வழியைக் கடத்தல் எனக்கு இனியாதும் வருத்தமன்றே.

**பொருள்** - ஒரு சில பதங்கள் மூலம் வர்ணிக்க அரியதாகவும், பரமபதம் அளவு பெருகிநிற்கும் திருக்கல்யாண குணங்கள் நிரம்பியவராகவும் உள்ளவர்; தவறான பாதையில் ஆத்மாவை இட்டுச் செல்ல வல்லதான அஹங்காரம், வித்யாகர்வம், தனகர்வம் ஆகிய மூன்று பெறும் குழிகளை மிகவும் எளிதாகக் கடந்து நிற்பவர்; நமக்கு நாதனாக உள்ளவர் - இவர் யார் என்றால் நம்முடைய கூரத்தாழ்வான் ஆவார். அப்படிப்பட்ட கூரத்தாழ்வானின் திருவடிகளை நாம் அண்டிய பிறகு நிகழ்வது என்ன? ஏய்ந்த பெரும் கீர்த்தி இராமானுசன், தமிழ் மறைகள் ஆயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன் என்று கூறும்படியாகத் திருக்கல்யாண குணங்களை கொண்ட உடையவரின் குணங்களை சிந்தித்தபடி இருக்கும் நிலையானது எனது பாவங்கள் காரணமாக எனக்கு இதுவரை ஏற்படாமல் இருந்தது. அந்த நிலை மாறி (கூரத்தாழ்வானின் திருவடிகளை அண்டிய பின்னர்) , எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாண குணங்களையே புகழ்ந்து கூறியபடி, தவறான வழிகளில் செல்லாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இன்று முதல் இனி வரும் காலங்களில் எந்த ஒரு விஷயமானாலும் எனக்குக் கஷ்டம் என்பதே இல்லை.



**அவதாரிகை** - இப்படி தம்முடைய அயோக்யதையைப் பார்த்து, “நமக்கு இது துச்சகம்” என்று மீள நினைத்தவர், ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுண்டானபின்பு எனக்கு அசக்யாம்ச மொன்றுமில்லை யென்று ஸ்தோத்ரத்திலே ப்ரவர்த்தராகிறார். ஜ்ஞாநபக்த்யாத் யநுபவ ரூபமான தம்முடைய அயோக்யதையை நினைத்து ப்ரபந்தாரம்பத்திலே பிற்காலித்து, இப்பாட்டிலே - ஆழ்வான் திருவடிகளின் ஸம்பந்தமாகிற ராஜகுல மாஹாத்மயத்தை அநுஸந்தித்து, இப்ப்ரபந்தோத்யோகம் கடிநமல்ல, ஸுலபமாயே யிருக்குமென்று அதிலே ஒருப்படுகிறார்.

**விளக்கம்** - இவ்விதமாகத் தன்னுடைய துதிக்கத் தகுதியின்மையைக் கண்டு, “இந்தச் செயல் நம்மால் இல்லாத ஒன்று” என்று அகன்று செல்ல எண்ணினார். ஆனால் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடித் தொடர்பு தமக்குக் கிட்டிய பின்னர், தன்னுடைய தகுதியற்ற தன்மை தன்னை விட்டு நீங்கிவிட்ட காரணத்தால், தனக்கு அரிதான செயல் என்று ஏதும் இல்லை என்று தீர்மானித்தவராக மீண்டும் துதிக்கத் தொடங்குகிறார். அதாவது கடந்த பாசுரத்தில் ஞானம், பக்தி, பகவத் அனுபவம் போன்ற பல விஷயங்களில் தனக்கு தகுதியற்ற தன்மை உள்ளதை எண்ணியவராகத் தான் இயற்றத் தொடங்கிய இந்த ப்ரபந்தத்திலிருந்து பின் வாங்க எண்ணினார். ஆனால் அரசகுலத்தில் பிறப்பதைக் காட்டிலும் உயர்வான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடித் தொடர்பு தனக்குக் கிட்டியதை எண்ணி, இந்த ப்ரபந்தம் இயற்றும் செயல் என்பது அத்தனை கடினம் அல்ல, மிகவும் சுலபமானதே என்று எண்ணி இதில் நிலை நிற்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்) ஒரு சப்தத்தையிட்டு வர்ணிக்கவரிதாய் நித்யாபிவர்த்தங்களாய்க் கொண்டு பரமபதத்தளவும் பெருகி வருகிற கல்யாண குணங்களை யுடையவன். “வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிக அக்ர்ய கூராதிநாத கதித அகில நைச்ய பாத்ரம்” என்னக் கடவதிறே. (வஞ்சமுக்குறும்பாம்) வஞ்சக ஹேதுக்களாய் ததீய விஷயத்திலே ஸ்வஸாம்ய புத்திகளையும் ஸ்வஸ்மிந் ஆதிக்ய புத்திகளையும் பிறப்பித்து ஸ்வரூப நாசகங்களா யிருந்துள்ள அபிஜந வித்யா வர்த்தங்களாகிற அஹங்கார த்ரயமும். (முக்குறும்பு) “வ்ருத்யா பசுர் நரவபு: த்வஹம் ஈத்ருசோபி ச்ருத்யாதி ஸித்த நிகிலாத்ம குணாச்ரயோயம் இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சந

பரோத்ர யதீந்த்ர வர்த்தே” என்கிறபடியே ஜகத் ப்ரதாரகங்களான இம்மூன்றுமாகிற.

**விளக்கம்** - (மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்) - சொற்களால் வர்ணிக்க இயலாதவைகளாகவும்; ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்தபடி உள்ளவைகளாகவும், பரமபதம் முடிய பெருகி நிற்பதாகவும் உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவர். யதிராஜ விம்சதியில் (14) - வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிக அக்ர்ய கூராதிநாத கதித அகில நைச்ய பாத்ரம் - எம்பெருமானாரே! இந்த உலகில் தகாத செயல்கள் செய்யும் ஒரு மனிதனை உதாரணம் என்று காட்ட வேண்டும் என்றால், அது நானே ஆவேன். கூரத்தாழ்வான் எவ்விதம் தன்னைத் தானே தாழ்வாகக் கூறினாரோ, அது போன்ற அத்தனை தாழ்வுகளும் இந்த உலகில் எனக்கும் உள்ளது - என்றது காண்க. (வஞ்சமுக்குறும்பாம்) - வஞ்சகம் என்றால் ஏமாற்றுதல். அதாவது அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளதான ஆத்மா என்பதை மற்றொரு விதமாகக் காண்பது, அத்தகைய ஆத்மா மீது தனக்கு உரிமை உண்டு என்று எண்ணுவது போன்ற எண்ணங்களை உண்டாக்கி, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்துவதான அஹங்காரம். இதுவே குறும்பு அல்லது குற்றம் ஆகும். இது குலம், கல்வி, நடத்தை ஆகிய மூன்றுவிதமாக உள்ளதாகும். (முக்குறும்பு) - யதிராஜ விம்சதியில் (7) - வருத்யா பசர் நரவபு: த்வஹம் ஈத்ருசோபி ச்ருத்யாதி ஸித்த நிகிலாத்ம குணாச்யோயம் இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித: ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்சந பரோத்ர யதீந்த்ர வர்த்தே - யதிகளின் நாதனே! எனது உடல் மட்டும் மனித வடிவில் உள்ளது, எனது செயல்கள் அனைத்தும் விலங்குகளின் செயலாகவே உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது மற்றவர்களுக்கு நான் என்னை உயர்ந்த குணங்களின் இருப்பிடம், வேதவேதாந்தங்கள் கூறும் வழிப்படி நடப்பவன் என்று போலியாகக் காட்டிக்கொள்கிறேன். நான் அவர்களுக்கு எவ்விதம் தோற்றம் அளிக்கிறோனோ, அந்த தோற்றத்தை விட முற்றிலும் மாறுபட்டவனாகவே உள்ளேன். எனது நிலையானது இத்தனை இகழத் தக்கதாகவும் வருந்தத் தக்கதாகவும் உள்ளது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் பெரும்பாலானவர்களிடம் உள்ளதான இந்த மூன்றுவிதமான அஹங்காரம் என்பதான.

**வ்யாக்யானம்** - (குழியைக் கடத்தும்) நம்முடைய அபிமாநாந்தர்ப்பூதரை அந்தப் படுகுழியிலே விழாதபடி தம்முடைய உபதேசத்தாலே தவ் ஹித புருஷார்த்த யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து அதில் நின்றும் கடத்துமவன். கடத்துகை - தாண்டுவிக்கை. (குழியைக் கடக்கும்) என்று பாடமானபோது இம்மூன்றுமாகிற படுகுழியைக் கடந்திருக்குமவ ரென்றபடி. (நங்கூரத்தாழ்வான்) நம்முடைய கூரத்தாழ்வான். இவரை உத்தரிப்பிக்கைக்குக்காணும் அவருடைய வவதாரம். ஆகையாலேயிறே “நங்கூரத்தாழ்வான்” என்கிறார். (கூரம்) என்கிற திவ்யதேசத்துக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை வஹித்தவர். “எங்கூரத்தாழ்வான்” என்றும் பாடஞ் சொல்லுவார்கள். (சரண் கூடியபின்) இப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையரான ஆழ்வானுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்த பின்பு. இப்படிப்பட்ட ராஜகுலமாஹாதம்யத்தை நான் பெற்றபின்பு.

**விளக்கம்** - (குழியைக் கடத்தும்) - தன்னிடம் பிரியத்துடன் உள்ளவர்களான தனது மனதுக்கு நெருக்கமாக உள்ளவர்களை அந்தப் படுகுழியில் விழாதபடி தன்னுடைய உபதேசங்கள் மூலமாக உண்மை மற்றும் நன்மை என்ற புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி உண்டாக்கி, மேலே கூறப்பட்டதான குற்றங்களில் அவர்கள் அகப்படாமல் செய்பவர். கடத்தல் என்றால் தாண்டும்படிச் செய்தல். குழி என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். சிலர் “குழியைக் கடக்கும்” என்றும் கூறுவர். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், அந்த மூன்றுமாகிற படுகுழியைக் கடந்தவர் என்று கருத்து. (நங்கூரத்தாழ்வான்) - நம்முடைய நெருக்கமான கூரத்தாழ்வான். திருவரங்கத் தமுதனாரைக் கரையேற்றுவதற்காவே கூரத்தாழ்வான் அவதரித்தார் என்பது போன்று உரைக்கிறார். அதனால்தான் “நம் கூரத்தாழ்வான்” என்கிறார். (கூரம்) - காஞ்சீபுரத்தை அடுத்துள்ளதான கூரம் என்ற திவ்யதேசத்தை ஆள்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைக் கொண்டவர். “என் கூரத்தாழ்வான்” என்றும் சிலர் உரைப்பர். (சரண் கூடியபின்) - இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் கொண்டவராகிய கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை அண்டிய பின்னர். இவ்விதமாக உள்ள “அரசகுலத்தில் பிறவி” என்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பேற்றை அடைந்த பின்னர்.

**வ்யாக்யானம்** - (பழியைக் கடத்தும்) இவ்வளவாக நான் மூலையடியே நடந்து போகையாலே வந்தேறியாய் லோககர்ஹிதமாய் தம்முடைய குணகீர்த்தநம் பண்ணுகைக்கு விரோதியான வென்னுடைய பாபத்தை ஸ்வாஸநமாக நிவர்த்திப்பிக்கும். (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாருடைய. (புகழ்பாடி) “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி இராமாநுச முனிவன்”, “தமிழ்மறைக ளாயிரமு மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தா யிராமாநுசன்” என்னும்படியான அவருடைய கல்யாண குணங்களை இப்ப்ரபந்தமுகேந கீர்த்தநம் பண்ணி. (அல்லாவழியைக் கடத்தல்) என்னுடைய அபதப்ரவர்த்தியைத் தப்புக்கை. அன்றிக்கே கர்ப்பயாம்ய தூமாதிகளை ஆச்ரமிக்கையா லென்னுதல். எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளைக் கிட்டி அநுபவிக்கையிலென்றபடி.

**விளக்கம்** - (பழியைக் கடத்தும்) பழி என்பது பாவம். நான் இதுநாள் வரை எனது விருப்பத்தின்படி வாழ்ந்த காரணத்தாலே எனக்கு வந்து சேர்ந்ததும், இந்த உலகில் உள்ள அனைவருடைய நன்மைக்காகவும் எம்பெருமானாருடைய குணங்கள் குறித்து துதிப்பதற்குத் தடையாக உள்ளதும் ஆகிய என்னுடைய பாவங்களை அவற்றுடைய வாசனையுடன் நீக்குகின்ற. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய. (புகழ்பாடி) - “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி இராமாநுச முனிவன்”, “தமிழ்மறைக ளாயிரமு மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தா யிராமாநுசன்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை இந்த ப்ரபந்தம் மூலமாகக் கீர்த்தனை செய்து. (அல்லாவழியைக் கடத்தல்) - என்னை “தகாத வழியில் ஈடுபடுதல்” என்பதிலிருந்து காப்பாற்றி. அல்லது மீண்டும் கர்ப்பம், தூம மார்க்கத்தில் செல்லுதல் போன்ற நிலையை மாற்றி. எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை நான் அண்டி நின்று அநுபவிக்கும்போது.

**வ்யாக்யானம்** - (எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே) இப்படி எம்பெருமானாருடைய கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்து க்ர்தார்த்தனான வெனக்கு இத்தனை நாளும் சில வுபத்ரவ முண்டா யிருந்தாலும் இன்று முதலாக மேலுள்ள காலமெல்லாம். (யாதும்) எந்த விஷயத்திலே யாகிலும். (வருத்தமன்றே) அஸாத்யமானதில்லை. (அல்லாவழியை) என்று - அம்மார்க்கங்கள் அதிஹேயங்களாகையாலே தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே இன்னதென்று நிர்ந்தேசிக்க அருவருத்து ஸாமாந்யேந

வருளிச்செய்தார். (அல்லா வழியைக் கடத்தல் எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே) “ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜன பரமம் ஸாம்யம் உபைதி” என்கிறபடியே - ஸகல பாப விமோக்ஷண பூர்வமான பரமபதத்தைப் பெறுகையிலும் அவருக்கு ஒரு கண்ணழிவின்றிக்கே அத்யந்த ஸகல பலமாய்க் காணுமிருப்பது. “வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே” என்னக்கடவதிநே.

**விளக்கம்** - (எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே) - இவ்விதம் எம்பெருமானாருடைய கைங்கர்யத்தில் நான் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு நிற்கும்போது, இத்தனை நாள்கள் எனக்குப் பலவிதமான இடையூறுகள் ஏற்பட்டபோதிலும், இனி வரும் காலங்களில் எல்லாம். (யாதும்) - எப்படிப்பட்ட விஷயமாக இருந்தாலும். (வருத்தம் அன்றே) - எனக்கு அந்த விஷயம் குறித்துக் கவலை இல்லை. (அல்லாவழியை) - “அல்வாவழி” என்று ஏன் பொதுவாகக் கூறவேண்டும்? அந்த வழிகள் அனைத்தும் மிகவும் தாழ்ந்தவை என்பதால், இராமாநுசருடைய திருநாமத்தை உச்சரிக்கும் தனது திருவாய் கொண்டு அவற்றை உரைக்க அருவறுப்பு கொண்டவராகப் பொதுவாக அருளிச்செய்தார். (அல்லா வழியைக் கடத்தல் எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே) - முண்டக உபநிஷத் (3-1) - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜன பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - புண்யபாவங்களை உதறியவனாக, தூய்மை நிறைந்தவனாக, பரப்ரஹ்மத்தை ஒத்த நிலையை அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து புண்ணிய பாவங்களும் கழிந்த நிலை உண்டானவுடன் கிட்டவல்ல பரமபதத்தைப் பெறுதல் என்பது கூட இவருக்குக் கடினம் இன்றி மிகவும் எளிதாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (4-10-11) - வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே - என்று உரைப்பது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்